

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Trøstebrev i Sorgen over Kong Valdemar og hans Mænd

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Trøstebrev i Sorgen over Kong Valdemar og hans Mænd", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 1462. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1824_402-txt-shoot-idm502/facsimile.pdf (tilgået 03. maj 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Saa hav de Tak,
 Forbi, til Konstens Gaard,
 Saa mællig du traf
 Paa Tak, i Riobenhaen,
 Det vederlyggelige Kamp-Ed
 Fra Klosteret i Soer,
 Som, naar det ei blev ret udpeget,
 Dø kunde herte fra den Konstens Lind,
 Vi, med Critzens Pege-Vind
 Til Pilgrims-Strad, har kiakt besiget,
 Ja, herte os tilbage i
 Det gamle Barbarie,
 Da man, endog ved Konge-Vord,
 Til Takke tog med Him fra Soer,
 "Der smagde ei af fransk Vin,
 "Eg ei af den, som groer ved Rhin",
 Men kun af hvad der Jolk og Drot
 I Ryde-Tiden smagde godt:
 Kun af den Dyst, med Liv i Sang
 At mindes Gaad i Dane-Rang,
 At samle Gaave Hæders Grave
 I Leire-Gaards Kærminde-Have!
 D, maatte dog Critzen frie
 Dø fra et saabant Barbarie,
 Da hver var Sjæld, som han forstod
 At hvæde hoit om Kraft og Mod,
 At sjunge høit om Laad i Fred,
 Om Tro og Haab og Kiærlighed,
 At sjunge høit med hollt-Vest,
 Til Sienled i høert Dane-Vest,
 Eg mest til Sammen for de Smaa,
 Som ingen Verdens Ting forsaae;
 Kort sagt: da, selv i Hoved-Staden,
 Man satte Livet over Naden,
 Man satte Vinen over Kaffen,
 Man satte Lovet over Bøffen,
 Man satte Kylden over Hædet,
 Man satte Nogen over Bladet,
 Eg raabde plump til Jolk af Smag,
 Istedentor dem hoit at hævde:
 Ja, vrage, det er ingen Sag,
 Men giør os Noget, som er bedre!
 De Hottremotter! grove Anolde!
 Det voved de at sige hoit,
 Eg voved Marlen at beholde,
 Forbi det plump Ed var droit,
 Hærdi Critz i Aften-Blade

Eg ei med Tøsser kan indlade,
 Der sole ei de sine Smaa,
 Eg satte ei det Objective,
 Men kaldte, naar de vil giendrive,
 Critzens Blomst en Winter-Giaak!
 Eg sigte Barbariets Dage
 Dem vil man føre nu tilbage!
 Ja, vil det sandelig, isald man kan,
 Det mærkes godt, paa Hæder end Ingemann,
 Saa det er ikke Tid at sove,
 For hvem der har for Konsten Sands,
 Skal den ei uddøe her til Lands,
 Vi maae en Dyst med Hænden vove!
 Ja, vi har ingen Tid at spille,
 Thi hvad der har den grove Bønde-Smag,
 Det eder om sig, Dag for Dag,
 Saa det er alt fankee for silde!
 Dag, Mod i Dyst! hvad siger jeg?
 Ved alle Hægl-Mestere, vog nei!
 For silde kiakt at tale Konstens Sag,
 Eg staae paa alle Bønder-Skjælde Vrag?
 Nei, nei, for silde kan det moaakke være
 Til Liv at holde i den fine Smag,
 Men ei for silde til at bære med Tre,
 Eg salde clas siff for den gode Sag!

(Fortætted.)

Gamle Begivenheder.

(See forr. No.)

Trokyldighed i Svar.

Ludvig den Hjortende var engang i Bourgoigne
 og nærmede sig til Euen Bonne, omkring hvilken
 Vinen lyktes bedst. Magistraten havde sendt
 ham Vinen imøde, og, da de høivise Herrer nu
 indkaldtes, for at see ham ved Tasselet, hvor
 de havde den Glæde, at høre ham sinde deres
 Vinen kostelig, raabte de i deres Stolthed over
 dette Vidnesbyrd for deres Rankers Fortrin:
 "Deres Majeestet maa ellers troe, at
 vi have den endnu meget bedre!"

Saa hav da Tak,
 Forbi, til Konstens Gaan,
 Saa mællig du traf
 Paa Tak, i Riibenhavn,
 Det vederstyggelige Kamp-Led
 Fra Klosteret i Soer,
 Som, naar det ei blev ret udpeget,
 Dø kunde herte fra den Konstens Lind,
 Vi, med Gertens Pege-Vind
 Til Pilgrims-Strad, har kiakt besjeget,
 Ja, herte os tilbage i
 Det gamle Barbare,
 Da man, endog ved Konge-Vord,
 Til Takke tog med Kim fra Soer,
 "Der smagde ei af fransk Vin,
 "Eg ei af den, som groer ved Nils",
 Men kun af hvad der Jolk og Drot
 I Hvide-Liden smagde godt:
 Kun af den Lyff, med Liv i Sang
 At mindes Daad i Dene-Vang,
 At samle giævre Hædres Grave
 I Leire-Gaards Kirminde-Have!
 D, maatte dog Gertens frie
 Dø fra et saadant Barbare,
 Da hver var Sjælb, som han forskod
 At hvæde hoit om Kraft og Mod,
 At sjunge sødt om Daad i Fred,
 Om Tro og Haab og Kiærlighed,
 At sjunge klart med hollt-Rost,
 Til Sjælehed i høert Dane-Vest,
 Eg mest til Gommen for de Smaa,
 Som ingen Verdens Ting forskaaer;
 Kort sagde: da, selv i Hoved-Staden,
 Man satte Livet over Naden,
 Man satte Binen over Kassen,
 Man satte Lovet over Vassen,
 Man satte Hjelden over Hæbet,
 Man satte Nogen over Bladet,
 Eg raabde plump til Jolk af Smag,
 Rstedenfor dem hoit at hørde:
 Ja, vrage, det er ingen Sag,
 Men giør os Noget, som er bedre!
 De Hottentotter! grove Anolde!
 Det voved de at sige hoit,
 Eg voved Marsten at bebolde,
 Forbi det plump Led var droit,
 Forbi Gertis i Asten-Blade

Eg ei med Tooset kan indlade,
 Der sole ei de fine Smaat,
 Eg satte ei det Objectiv,
 Men kalde, naar de vil giendvide,
 Gertens Blomst en Winter-Giaf!
 Eg siige Barbariets Dage
 Dem vil man føre nu tilbage!
 Ja, vil det sandelig, said man kan,
 Det mærkes godt, paa herte end Ingemann,
 Saa det er ikke Tid at sove,
 For hvem der har for Konsten Sands,
 Etal den ei uddøe her til Lands,
 Vi maae en Dyst med Hjenden vove!
 Ja, vi har ingen Tid at spille,
 Thi hvad der har den grove Bunde-Smag,
 Det øder om sig, Dag for Dag,
 Saa det er alt fanstee for silde!
 Deg, Mod i Dyst! hvad siger jeg?
 Ved alle Herte-Vestere, dog nei!
 For silde kiakt at tale Konstens Sag,
 Eg skaaer paa alle Vonder-Sjælde Hrag?
 Nei, nei, for silde kan det maalkes være
 Til Liv at holde i den fine Smag,
 Men ei for silde til at døe med Gæ,
 Eg salde classisist for den gode Sag!

(Fortættis.)

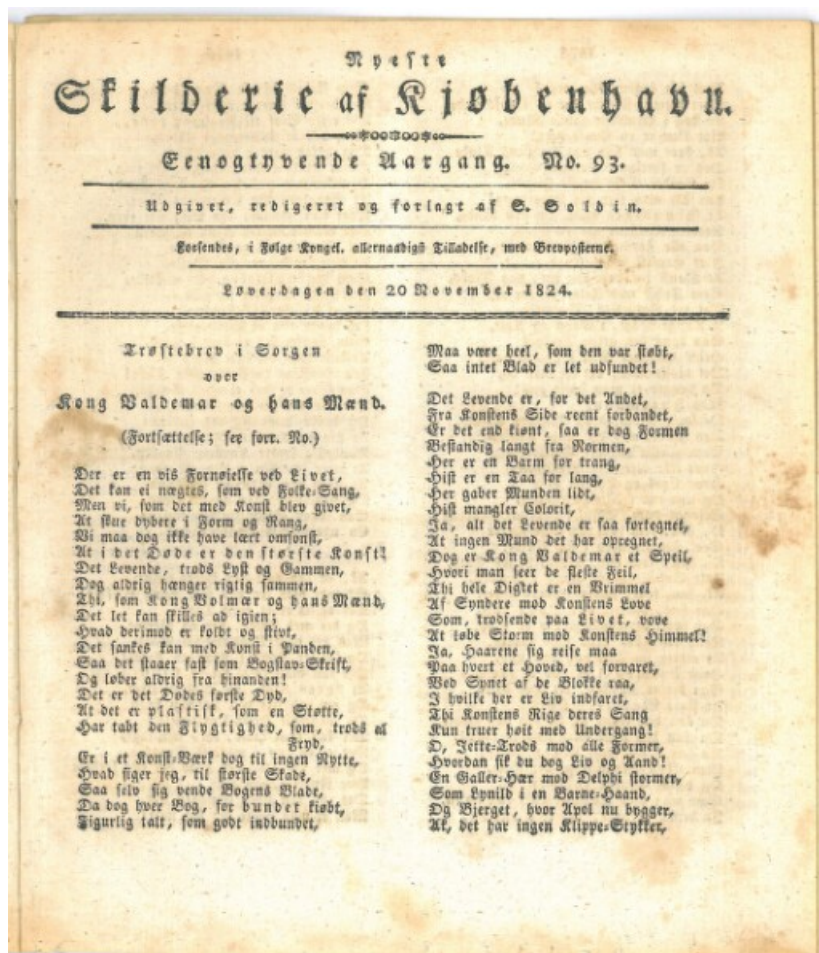
Gamle Begivenheder.

(See ferr. No.)

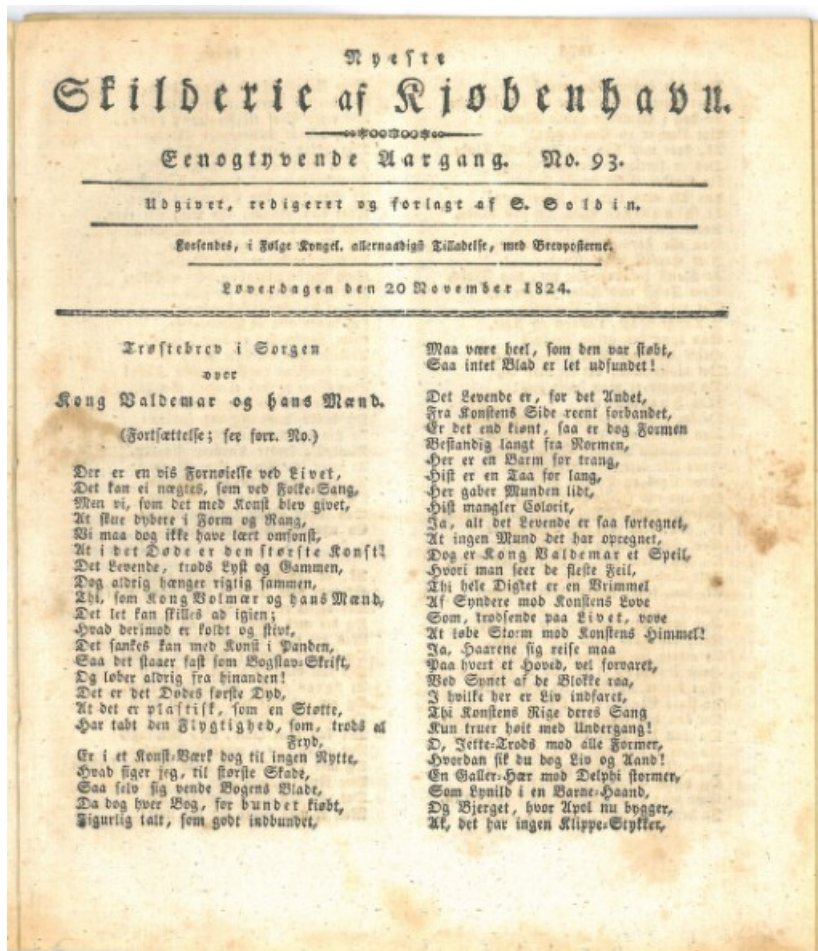
Troffuldighed i Svar.

Ludvig den Hjortende var engang i Bourgogne
 og nærmede sig til Duen Wonne, omkring hvilken
 Binen lyttes bedst. Magistraten havde sendt
 ham Wiim imøde, og, da de hollise Herrer nu
 indkaldtes, for at see ham ved Tasselet, hvor
 de havde den Glæde, at høre ham sinde deres
 Wiim kostelig, raabte de i deres Stoltthed over
 dette Vidnesbyrd for deres Mankers Fortrin:
 "Deres Majestæt maa elleris troe, at
 vi have den endnu meget bedre!"

□ □ □

□ □

Højt har ingen Bue meer!
 Bort Hjerz, friondt det os kan forgude,
 Er dog i Grundten gamle Klude,
 Hvor Bue er en Gade-Hjer!
 Al, hvor man selv paa Konstens Linde
 Dog er ketskyndt mangen Gans,
 Dg kender ei sin værste Fiende,
 For Alt man seer sin Undergang!
 At Grundtvig vilde, om han kunde,
 Med sine Konstens Hoved-Stab,
 Saa alle Former gif til Grunde
 I et choctiff Saga-Kvad,
 At Dank for ham var det, paa Trods,
 Som Tydsk med Rette er for os,
 Det ret Naturlige, Normale
 I Xunge-Maal, i Sang og Tale,
 Saa hans den grove Kristfar!
 Hedd gammel Skif i Danmark,
 Det vidste man, det loe man ad,
 Da længer ei man synse gad!
 Men Inge mann!
 De sette Ridderes og Blancas Skjald,
 Den Vene, med det bløde Tone-Fald,
 Som glæfket har det Charis-Land,
 Hvor ikke blot Citronen groer,
 Hvor Cress og Cythere voer,
 Dg lege end i Aften-Stunden,
 Skjont døde, Skul i Laurbær-Lunden!
 D, han, som har paa Aften-Hjelde
 Seet Jis-Naturen i sin Rælde,
 D, han, som har, i Mai-Lands Eden,
 Følt Sol-Naturens Kraft i Soeden,
 Al, han, som, under Komas Vuer,
 Har seet, hvortil det Døde duer,
 Har lært, at Konstens Liv er Død,
 Dens døde Liv dens store Gaade,
 At aldrig sin Triumph den ned,
 Hvor Formen ei sit Lov at raade,
 Saa det er Konsten, ret med Heid
 At faae Materien iidel!
 Da kan den tegne og da kan den maale,
 Da kan den male efter Knaave-Maale,
 Da seer i Alt man ingen Dele,
 Men ifkun Styggen af det Hæle,
 Dg denne Stygge er Idren,
 Som man med Konstner-Blik kan se'en,
 Na begne Stygge, det er Kanden,

Som Hæbes efter Haanden,
 Det bedst i Jærver og i Stene,
 Det rette Stof til Former vene,
 Men, ved et vidberget Mord,
 Dog ogsaa godt i døde Død!
 Hvem Fulde tænkt, at Inge mann,
 Hjemkommet med fra Konstens Land,
 At Sangren ved Skjæbets Ater,
 Naar han fornem, den Sag var reen,
 Der maatte sættes Kiad og Ben
 Til Blancas luffige Gjalder,
 At han, med sam sin Døds,
 Som dog naturlig var at falde,
 Da Fulde forgelig forfalde
 Til et historisk Kæsterie,
 Dg bygge paa et Dannevirke,
 Som, synke det ei brat i Jord,
 Udskille maad det hele Nord
 Fra Konstens tydsk-katholiske Kirke!
 Han saae, og det ei uden Sands,
 Det Døde i sin hele Glæds,
 Dg kunde blind sig dog intilblide
 At Liv og Kænd er Konstens Kiide,
 Vandbellig spotte Konstner-Gaaden,
 At meer end Liv er Lese-Maaden,
 At uden den er Kraft og Kynd
 Dg Kærlighed den første Synd,
 Saa ingen Skjæbbed kan se'one
 En uharmonisk Bønde-Tone!
 Al, at saa gølt kan kunde vælge,
 Skjont ham for Die stod Kong Helge!
 Det ogsaa er et episk Digt,
 Dg det med Hvide, Liv og Barme,
 Men der gjør Digteren sin Pligt,
 Dg lægger Konst i Kraftens Arme!
 Det kan man føle, det er Kied
 At vores Kied, og Kænd beretter,
 Dg om end lidt paa Formen brød
 De mageløse Helte-Krafter,
 Det kan man taale, thi, som sagt,
 Det er os selv i mytisk Dragt,
 Dg med sig selv, med hvad der kan forhøje
 Vor Kydelse, om lit
 Det end kan stede Smagen lidt,
 Man ei maa regne det saa nøie!

